

Čertí babička

IVA GECKOVÁ
ILUSTRACE DRAHOMÍR TRŠTAN

bambóok

b.ook

Všem čertíkům a čerticím

Čertí babička

IVA GECKOVÁ
ILUSTRACE DRAHOMÍR TRŠTAN

Upozornění pro čtenáře a uživatele této knihy

Všechna práva vyhrazena. Žádná část této tištěné či elektronické knihy nesmí být reprodukována ani šířena v papírové, elektronické či jiné podobě bez předchozího písemného souhlasu nakladatele. Neoprávněné užití této knihy bude **trestně stíháno**.

Iva Gecková

Čertí babička

Vydala Grada Publishing, a.s., pod značkou **bambóok**

U Průhonu 22, 170 00 Praha 7

tel.: +420 234 264 401, fax: +420 234 264 400

www.grada.cz

jako svou 6865. publikaci

Ilustrace Drahomír Trstán

Odpovědná redaktorka Helena Varšavská

Sazba a zlom Antonín Plicka

Zpracování obálky Antonín Plicka

Počet stran 72

Vydání 1., 2018

Vytiskla tiskárna FINIDR, s.r.o., Český Těšín

© Grada Publishing, a.s., 2018

Cover Illustration © Drahomír Trstán

ISBN 978-80-247-3245-9 (ePub)

ISBN 978-80-247-3238-1 (pdf)

ISBN 978-80-271-0691-2 (print)

Obsah

Železnáky	7
Tajná inšpekce	17
Čertí zákony	27
Rozmary počasí	36
Jak Buriáška bolel zub	46
Proč má čert kopyto a chodidlo?	56
Velký úklid	64

Železnáky

Bylo nebylo... A možná že nebylo bylo jedno peklo. Nebylo ani velké, ani malé. Ani krátké, ani široké. Zkrátka tak akorát. Jednu zvláštnost ale mělo. Čertí babičku.

Čertí babička je pro každé peklo hotový poklad: vaří, peče výborné koláče a buchty, učí v pekelné škole počty a přeměny v jiné bytosti, léčí čertům všechny neduhy a bolístky, kterých čerti mají víc než chlupů v kožichu, a vůbec tak nějak zajišťuje chod celého pekla. Ale ne že si ji budete představovat jako nějakou vetchou stařenku sedící v koutě. Kdepak! Ta naše má síly a elánu za sto čertů, stihne naráz deset věcí, a když se rozzlobí, ajajaj... To vám lítají hromy a blesky, peklo se otřásá v základech a i sám Lucifer se radši schová za pekelný trůn.

A právě teď naše čertí babička peče koláče. Zuřivě domíchala těsto a nechala ho v míse na okně kynout.

„Tak co já do těch koláčů rarachům zmlsanejm jenom dám?“ přemýšlí a drbe se za uchem. „Hm, už vím. Udělám jim železňáky, ty maj nejrači,“ rozhodne nakonec.

Jde do spíže a přinese si potřebné ingredience, hmoždír a železný řetěz. Počítá si nahlas na prstech: „Tak to máme pět kilo popela, na to připadá pět a čtyři..., takže pět a čtyřicet vajec. Tím pádem... počkat,“ zaťuká si na hlavu. „Ano, čtyři kousky budou bohatě stačit.“

Z řetězu oddělí čtyři kruhy, jeden po druhém je vhodí do velkého hmoždíře a začne je mosaznou paličkou roztloukat na prášek. Nevadí, že nebude všechno najemno, naopak.

„No jo, železňáky, ty nikdy nezklamou. Čerti miluju, jak jim kousky řetězu křupou v zubech,“ povídá si babička při práci. Když má železný prášek tu

správnou konzistenci, ťukne se do čela a vzpomene si: „Já kebule rohatá! Ještě povidla! Těma se to přeci musí za-hus-tit!“ brouká si cestou do spíže.

Nadzvedne poklop obrovského dřevěného sudu, funí u toho, jako kdyby skládala vagon pekelného uhlí, podívá se dovnitř a ztuhne. „No to snad není možný! Polovina povidel je pryč! Ti holomci chlupatý blekotavý mi jich půlku sežrali! Aby jim žáby do uší naskákaly!“

rozčiluje se babička a vztekle dupe kopytem, až od kamenné podlahy létají jiskry.

„Ale já vám dám, vy, vy..., vy mezuláni líný! To by se vám líbilo, nic nedělat, válet se v teple a chodit mi na povidla! To vám teda nedaruju!“ hřmí už vysokým hlasem a peklo se pomalu začíná chvět. Babička se najednou zarazí. „Hm, ale kterej mi na ty povidla chodí? Komu z těch belzebubů mám vlastně vyprášit kožich?“ přemýšlí, až se jí rohy krouť. „Počkat, počkat, už vím, teď mě něco napadlo... napadlo... napa-napa-napadlo,“ prozpěvuje si vesele a chechtá se na celé peklo.

„Přidám jim tam takový malý, malilinkatý kouzličko!“

A teď, milé děti, začne to její pekelné čarování. Třikrát se otočí doprava, dvakrát doleva, jednou mrskne ocasem, odplivne si na sever a s rukou napřaženou na nic netušící těsto, klidně si kynoucí na okně, pronese: „Kdo mi krade povidla, porušuje pravidla. Já chci vědět, kdo to je – nos mu svítí zeleně!“

Ozve se zadunění a z konečků prstů jí vyšlehne jiskřivý fialový plamen. Dvakrát kolem těsta pomalu zakrouží a pak se do něj rychle zavrtá jako vy, když lezete v noci do měkkého pelíšku.

A kouzlo je hotovo. Čertí babička se pak v nejlepší pekelné náladě pustí do výroby těch nejlahodnějších a nejželeznákovatějších koláčů v celém čertím světě.

Vtom se pomalu otevřou dveře a jako stín se kolem mihne malé, černě chlupaté tělíčko a bleskově zmizí pod stolem, na němž babička sází koláče na plech. Ona dobře ví, že je to její vnouček Buriášek, ale dělá, že o něm neví, a pokračuje dál v práci. Dokonce si začne vesele pohvizdovat, jako by nic. Je ráda, že čertík přišel až teď a neví nic o tom kouzlení před chvílí. Však by nic nedala za to, že hlavní viník úbytku povidel sedí teď pod stolem a nenápadně jí ze stolu ujídá sypání na koláče.

Každou chvíli se totiž zpod stolu vynoří chlupatá pracka s černými drápy, popadne pár kozích bobků a zase zmizí. Když už je to asi podesáté a bobků začíná rychle ubývat, pleskne čertík babička tu chlupatou pracku: „Necháš to sypání, ty rarachu! Nevybyde mi to na všechny koláče!“

Buriášek vystrčí hlavu a zakoucí očima.

„I ty komediantě rohatej, pojď ke mně!“ roztáhne náruč a vnouček jí do ní vesele skočí.

„A babííčko, dostanu taky železňák?“ prosí a rozto-
mile se usmívá.

Čertí babička chvíli váhá, ale pak se ďábelsky rozřehťá
na celé kolo: „Ale to víš, že jo. Dneska každéj dostane
svůj železňák. Na všechny se dostane!“

Když jsou koláče hotové a voní na celé peklo, železná
vůně začíná tahat čerty za nos a postupně se houfu-
jí u babiččiny chaloupky. Babička už kouká z okna,
mává rukama a rázně volá: „Do fronty! Všichni do
fronty, jinak nedostanete železňáky!“

Čerti, slintající a hladící si kručící břicha, se opravdu způsobně řadí do předlouhé fronty a babička s milým úsměvem dá koláč každému z nich. „Ty ne, Nedožero, tys už tu jednou byl a svůj železnák jsi dostal! Mazej, ať už tě tady nevidím!“ vyžene zlobivého čerta koštětem a rozdává dál.

Na všechny se dostalo. Ta pekelná vůně přilákala i samotného Lucifera. No jen si to představte, milé děti, celé peklo si pochutnává na kouzelných koláčích čertí babičky. Všem čertům se z té dobroty dělají boule za rohama, hladí si nacpané pupíky a pochvalně mručí. Ale támhle! Tam se dokonce dva perou o poslední koláč!

Babička sedí v kuchyni u stolu, mne si ruce a kouká na hodiny. „Ano, ano, ještě pět minut a projeví se účinky. Půjdu si pěkně na procházku, navštívím každického plesnivého čerta v tomhle pekle, a to jsem zvědavá, kdo bude mít zelený nos! Tomu holomkovi rohatému to nedaruju! Přetáhnu ho po hřbetě holí! Chacháchá!“

A opravdu! Po pěti minutách čertí babička energicky vstává, práskne za sebou dveřmi, vezme do ruky dlouhou dřevěnou hůl a vydává se na trestnou výpravu.

Jako prvního potká Nedožeru. A přesně jak čekala, uprostřed nosu mu zeleně světélkuje velký baňatý nos. Zaslouženě schytá ránu přes hřbet. „Já ti dám, ty neřáde, chodit mi na povidla!“ zakřičí babička. Pak si ale všimne hloučku asi šesti čertů. Něco si tajemně špitají a přitom ji po očku pozorují. Všem svítí zeleně nosy!

Babička se k nim rozeběhne a holí jejich hlouček hravě rozpráší.

Je ale zaražená. „To sem blázen. Do nich bych to neřekla. To snad není možné!“ mumlá si pro sebe.

Pokračuje v cestě. Ale čím dál jde, tím víc nevěří svým očím! Není čerta bez zeleného nosu! „No to... No to, to přestává všechno. To je skandaliózní!“ sípe vzteky čertí babička, rozzuřeně kopne kopytem do těžkého balvanu a ten odletí osm metrů daleko.

No a jak myslíte, milé děti, že to všechno dopadlo?

Na povidla chodilo babičce celé peklo. Ona byla jediná, kdo je neujídal! Představte si, že když babička na své výpravě potkala i zeleně svítícího Lucifera, ozvala se najednou taková rána, až se celé peklo otřásl.

Ach, ach! To čertí babička při tom poznání pravdy omdlela a rozplácla se na zemi jak dlouhá, tak široká. Čerti ji pak museli odnést do její chaloupky a věřte mi, že se pořádně pronesli. Byl to pro ně aspoň takový malý trest za ty jejich povidlové neplechy!

Tajná inspekce

Čertí babička sedí u otevřeného okna, dopíjí svoji oblíbenou kávu z pražených žízal a přikusuje koláče sypané dřevěným uhlím. Má ještě chvíli čas, než se vydá do pekelné školy učit malé čerty počty.

Najednou skočí na parapet černá kočka. „Fuuj, u Satanáše! Teda, Žlůno, to sem se lekla! Podívej, jak sem tady vybryndala to kafe!“ zlobí se babička a utěrkou šmudlá mokrý flek na stole. „A kde si vůbec byla? Čekala sem na tebe celou noc, a ty nikde!“

Kočka přivře oči svítící zeleně jako dva smaragdy. Líně si na parapetu protáhne nejdříve hřbet a potom všechny tři packy. „Ále, jen tak jsem se procházela a zaslechla jsem jednu mooc zajímavou věc...,“ tajemně naznačí a čeká.

„A cože, cože? Nějaký novinky ohledně Bonifáce? Nebo už se to u Pazdrápů narodilo? Kam sem jen dala tu výbavičku?“ okusuje si dráp babička.

Kočka ale jen zavrtí hlavou. „Kdepak. Tohle se týká tebe a pekelné školy,“ zašeptá a pokyne čertí babičce, ať se k ní nakloní. „Dnes ti má na hodinu čertích počtů přijít inšpekce.“

Babička chvíli nic neříká, ale je vidět, že usilovně přemýšlí, až jí pomalu z uší začíná stoupat oranžový dým. Kroutí se do malých kudrdlinek a líně stoupá až ke stropu.

„Tak inšpekce, povídáš? No to ještě uvidíme... Já jí dám, tý jedný inšpekci!“ pohrozí pěstí ve vzduchu a s prásknutím dveří opustí chaloupku.

Ráznými kroky se blíží dlouhou chodbou základní pekelné školy do své třídy a podle blekotání a křiku

ozývajícího se z otevřených dveří pozná, že všichni žáčci už dorazili. Míjí okolní třídy, v nichž za okamžik začne výuka kouzel, přeměn nebo vrhání kleteb.

„Ticho tady bude! A ty, Bakuzare, koukej slézt ze stropu dolů, roh ti z minula ještě nedorost a už zase vymejšlíš volo..., chci říct čertoviny!“

Malý Bakuzar se ještě naposledy zhoupne na lustru, zamrská ocasem a s přemetem skočí rovnou do lavice. Babička se užuž chystá usednout na židli, ale všimne si hnědé ropuchy, která se usadila na její místo. Vezme ji a vyhodí z okna. „Kolikrát sem vám říkala, že mi

sem nemáte dávat žádný živý živočichy. Chudáci. To si nezaslouží, abych z nich udělala mastnej flek.“

Na jejím stole leží velká pekelná třídní kniha a vedle ní krásné zlaté brko. Babička nad knihou mávne rukou, ta se sama otevře a zlaté brko v ní začne odškrtávat seznam žáků.

„Jsou tu dneska fšichni?“ obhlíží třídu. Vypadá to, že ano. Hned u stolu sedí její milovaný Buriášek s Bakuzarem, za nimi dvojčata Kleofáš s Mezulášem, to jsou vám pěkná kvítka. Dál je tu Pšoukavec, Počertucha, Bonifác s Blejskavcem, Ďáblina, Prskavec, Peklovák,

